AUTORITĂȚI PORTUARE

de Conor McPherson

Conor McPherson

Născut în 1971, la Dublin, Conor a absolvit cursurile facultății de filosofie la University College Dublin. Tot aici începe să scrie piese de teatru şi să le regizeze, fiind unul dintre fondatorii companiei teatrale Fly by Night. Printre primele sale creații se numără „Rum & Vodka" şi „The Good Thief", pentru care obține Premiul „Stewart Parker". Pleacă apoi la Londra, unde scrie şi montează, pentru Bush Theatre, „This Lime Tree Bower" (Premiul „Meyer-Whitworth", Premiul „Guinness" / Royal National Theatre, Premiul Thames TV) şi „St. Nicholas", spectacol jucat şi la New York, care îi aduce actorului Brian Cox Premiul „Lucille Lortell" pentru cel mai bun actor. Piesa „The Weir" a fost scrisă pentru teatrul Royal Court, în anul 1997. Spectacolul este transferat pe West End, unde este jucat timp de doi ani şi jumătate, aducându-i numeroase premii, printre care Premiul „Laurence Olivier" pentru cea mai bună piesă, Premiul Criticii, Premiul Evening Standard şi Premiul „George Devine". Urmează „Dublin Carol", piesă a cărei premieră inaugurează, în februarie 2000, noul sediu al teatrului Royal Court, şi „Port Authority" („Autorități portuare"), în februarie 2001, jucată mai întâi la Londra, apoi adusă pe scena teatrului Gate, în Dublin. Cea mai recentă creație a sa, „Come on Over", a avut premiera la teatrul Gate, în octombrie 2001. Conor este atras şi de domeniul cinematografiei, fiind scenarist al filmului „I Went Down", pentru care obține Premiul pentru cel mai bun scenariu şi Premiul Juriului la San Sebastian. În anul 2000, scrie şi regizează „Saltwater", film distins cu Premiul CICAE pentru cel mai bun film la Festivalul de la Berlin.

Piesa a fost produsă pentru prima oară de către Gate Theatre, Dublin, în colaborare cu Ambassador Theatre, London, şi Old Vic Productions în februarie 2001, având următoarea distribuție:
KEVIN Éanna MacLiam
DERMOT Stephen Brennan
JOE Jim Norton
Regizor Conor McPherson

Nota autorului:
Acțiunea piesei se petrece într-un teatru.
Personaje:
KEVIN în jur de douãzeci de ani
DERMOT treizeci şi ceva? patruzeci şi ceva?
JOE şaptezeci şi ceva de ani

1. KEVIN

M-am mutat astã-varã.
Într-o casã din Donnycarney, cu încã trei prieteni.
Ai mei nu au fost foarte încântați de idee.
Nebunia era cã aveau absolutã dreptate.
Era o situație tâmpitã.
Nu aveam slujbã şi nu ştiam ce vreau sã fac în continuare.
Faptul cã mã mutam era ca şi cum aş fi luat o hotãrâre în ceea ce mã priveşte.
Tata m-a dus cu maşina pânã în Donnycarney.
Cu toate hainele mele aşezate în saci negri de plastic.
Era o zi însoritã, într-o dupã-amiazã de duminicã.
Aproape cã i-am spus ,,Ne vedem mai târziu."
Uitasem cã mã mutam pentru totdeauna.
Ce ironie.
Urma sã locuiesc împreunã cu Davy Rose şi cu încã un tip, pe nume Speedy.
Eram bun prieten cu Davy.
Toatã lumea în Dublin îl ştia de Davy Rose Nebunul, care se îmbãta tot timpul cu bere Scrumpy Jack.
Dar eu am vãzut partea lui cea bunã şi discutam cu el despre fel de fel de lucruri, înțelegeți ce vreau sã spun?
Speedy era mai mult prietenul lui Davy decât al meu.
Deşi nu pot sã-mi imaginez cum ar putea cineva sã fie prieten cu Speedy.
Am avut tot timpul impresia cã e incredibil de prost.
Sigur avea o dereglare mentalã sau ceva de genul ãsta.
Majoritatea timpului era beat, dar nici atunci când era treaz nu puteam sã-mi dau seama ce vrea sã spunã.
Cred cã îi plãcea sã se plictisească de moarte.
Nu aveam nimic în comun cu el.
Când am ajuns era în curtea din spate, dormea.

Davy stătea într-un şezlong, bea suc de mere şi asculta Billy Idol la casetofon.
Era destul de agitat, fiindcă tocmai îl părăsise prietena lui din Beaumont, una cu părul vopsit albastru.
Avea un aer tulburat şi vorbea întruna despre cum o să ia el bicicleta ca să se ducă la ea, să o mai enerveze puţin.
Nu voiam să plece şi să mă lase singur cu Speedy, aşa că l-am luat cu mine până la alimentară şi am mai cumpărat nişte sticle de Scrumpy Jack.
Ne-am întors şi ne-am apucat de băut.
Davy tocmai căuta prin buzunarele lui Speedy după ţigări, iar eu l-am întrebat aşa, ca din întâmplare, unde era Clare.
Urma să se mute şi ea cu noi.
Toată lumea în Dublin era îndrăgostită de ea.
Eram foarte buni amici, eu, Davy şi Clare, dar ea ieşea în oraş numai cu rockeri. Sau cu tipi care aveau, cel puţin, impresia că sunt.
Tot timpul era cu câte un ,,dur" cu părul coafat în ţepi, ca un scaiete, şi care se vedea de la o poştă că e din sectorul 4 al Dublinului, cu un fel de a vorbi puţin mai afectat.
Toţi erau bogaţi, răsfăţaţi şi arătau mai bine decât noi.
Davy mi-a răspuns că n-a văzut-o.
Aşa că ne-am cam îmbătat acolo, în grădină, după care am urcat să văd care e camera mea.
Eu aveam dormitorul din spate.
Davy stătea la mansardă.
Clare avea dormitorul din faţă.
Iar Speedy îşi găsise un fel de debara.
Toţi plăteam câte treizeci de lire, în afară de Speedy, care plătea numai douăzeci.
Toată mobila din camera mea era formată dintr-un pat şi un scaun.
Am stat toată noaptea treaz, întins în sacul de dormit, trăgând cu urechea să văd dacă nu cumva a venit Clare, dar sunetele pe care le auzeam m-au făcut să îmi imaginez că sunt din nou acasă.
Într-un târziu am adormit.
Dimineaţă, am împrumutat bicicleta lui Davy şi m-am dus pe strada Kilbarrack să vorbesc cu proprietarul casei şi să-i plătesc chiria.
Când m-am întors, l-am găsit numai pe Speedy, se uita la televizor, la,,Richard şi Judy".
A dat din cap spre mine şi m-am aşezat lângă el.
Dar el se uita cu adevărat la ,,Richard şi Judy".
Mi-era şi fricã să scot vreun cuvânt, în caz că ar fi pierdut ceva din dialog.
Se îndopa cu fulgi de orez ca şi când ar fi urmat să plece la serviciu peste câteva clipe.
,,Ca şi când", nu că ar fi avut vreo treabă sau altceva de făcut.
Şi începe deodată să-mi spună, fără să se uite la mine, cum a venit vinerea trecută în vizită un tip, cântăreţ într-o formaţie din Donagh-mede, împreună cu prietena lui cea micã şi urâtă, o târfă notorie.
Iar tipul s-a dus în camera din spate cu Davy, să zdrăngăne un pic la o chitară bas.
Tipa l-a întrebat pe Speedy dacă are ceva ,,haş", iar el avea, aşa că s-au dus în debara la el şi au tras o ţigară, după care, deodată, dintr-o glumă într-alta, s-au pomenit că se călăresc unul pe altul pe furiş.

Şi Speedy stătea cu urechea ciulită afară, să vadă dacă prietenul ei mai zdrăngăne sau nu la chitară, însă ăla nu dădea semne că ar veni să-i caute. Partea nasoală a fost că tipa a început să țipe atât de tare încât lui Speedy i s-a făcut fricã şi a dat fuga la baie, să termine treaba de unul singur.
Şi toată povestea asta mi-a spus-o aşa, pur şi simplu, fără nici un motiv.
Iar eu stăteam acolo, lângă el, privindu-l dintr-o parte şi mă gândeam că nimic din ce mi-ar fi putut spune ființa umană din fața mea nu m-ar fi făcut să-mi pese câtuşi de puțin de ea. Şi dacă ar fi murit, nu aş fi simțit absolut nimic.
Şi am stat acolo în cameră pentru un timp, până când n-am mai putut să suport.
Până când l-am întrebat aşa, într-o doară, dacă nu cumva ştie când o să apară şi Clare.
Dar Speedy nu dădea nici un semn că ar fi auzit ce l-am întrebat.
Şi încercam să mă hotărăsc dacă are rost să-l mai întreb o dată sau să mă duc dracu' să-mi văd de treabă, iar el mi-a zis, ca din senin, ,,E aici. A venit".

2. Dermot

Cină. Vineri seara. La familia O'Hagan.
Un fel de bun venit în turma noastră.
Însă orgoliul unui salariu enorm pentru o slujbă interesantă şi faptul că îi impresionasem pe snobii ăştia proaspăt raşi şi bine îmbrăcați se băteau cap în cap cu ruşinea că va trebui să le-o prezint pe Mary.
Mi-am adus deodată aminte de soția mea.
Înainte nu era o problemă, când lucram pentru Whelan.
Toate nevestele arătau la fel.
Se organiza petrecerea de Crăciun la Old Sheiling.
Stăteam la bar, mă uitam la ele şi suspinam.
Felul în care țipau una către alta...
Isterizate de faptul că, în sfârşit, mai scot şi ele capul din casă.
Acum câteva săptămâni căutam nişte acte vechi de contabilitate pe şifonierul din dormitor şi m-am trezit că-mi cade în cap o pungă plină cu ciocolată.
Şi să ştiți că nici măcar nu i-am zis nimic.
A venit şi s-a trântit pe jumătatea ei de canapea ca să se uite la ,,Tânăr şi neliniştit".
Iar eu m-am dus în baie să mă aranjez pentru interviu.
O'Hagan mi-a telefonat personal ca să-mi spună că am obținut slujba.
Cocktailuri la barul Cogarty luni seara, ca să facem cunoştință.
Griffen, Staunton, Crawford. Strângeri de mâna puternice, bărbăteşti.
Cred că purtau costume Armani. Toți - foşti jucători de rugby.
Apoi, brusc, apar două sau trei femei, soțiile lor.
Dumnezeule, aproape că am paralizat.
Iar eu îmbrăcat într-un sacou de la ,,second-hand" şi cu pantofi din ,,imitație de piele".
Abia mă puteam ține pe picioare, dar totuşi mă forțam să golesc paharele

de whiskey Glenmorangies care mi se puneau în mânã.
Mã legãnam uşor în pragul uşii.
Mary şi Colm, cuibãriți în sufragerie, uitându-se la ,,Prieteni".
Colm. Nouã ani. Mai totdeauna rãcit.
Dezastru la orice sport.
Bãtut periodic de ceilalți copii pânã în clasa a treia.
Pânã când Mary s-a dus la directorul şcolii.
S-a dus de una singurã.
Pentru cã eu nu aveam timp de aşa ceva în perioada aia.
Iar directorul a rezolvat problema.
Îi duceam pe Mary şi pe Colm cu maşina unde doreau ei, în fiecare week-end şi, deşi nu pot spune despre mine cã sunt un om tãcut, de-abia dacã scoteam vreun cuvânt.
Cinã, acasã la familia O'Hagan. Vineri searã.
M-am plâns lui Mary cã am nevoie sã fiu mai bine îmbrãcat.
M-a plimbat din magazin în magazin şi am gãurit bugetul familiei cu trei costume. Cãmãşi de bumbac. Cravate de mãtase.
Am surprins-o pe Mary zâmbind şi am întrezãrit parcã ce fusese mai frumos în ea, când eram tineri, dar acum nu mai eram tineri şi i-am spus cã cina de la O'Hagan e numai pentru angajați.
Fãrã soții. Aia o sã fie altã datã.
Şi, pentru prima oarã, aveam ceva numai al meu, ceva pe care sã îl aştept cu nerãbdare.
Vineri searã. Ca o pietricicã prețioasã în vârful unui munte.
Târându-mã uşor cãtre ea ... nu voiam sã ajung acolo prea repede.
Apoi oprindu-mã la mijlocul distanței, sã o savurez.
Pentru cã puteam deja sã o vãd şi era a mea.
Şi urma sã se petreacã.

3. JOE

Pat, asistenta, a bãtut la uşã în timp ce mã îmbrãcam.
Puteam sã simt miresmele micului dejun venind de pe coridor.
Pentru prima datã, dupã ani de zile, îmi era foame dimineața.
Avea în mânã o cutie micuțã, împachetatã în hârtie maro.
Îmi era adresatã mie, dar ajunsese tocmai acasã la fiul meu.
Soția lui, Lisa, o adusese pentru mine, în drum spre serviciu.
Sora Pat era ființa cea mai apropiatã de mine, aş putea spune cã eram chiar prieteni.
Era de aceeaşi vârstã cu majoritatea celor din azil, dar, cum spune o vorbã, încã tânãrã la suflet.
Spre deosebire de mine, care eram de-a dreptul imatur.
,,Nu cumva o fi ziua ta de naştere?"
Zice ea.
,,Nu, ziua mea e tocmai în iunie."Zic eu.
Ziua mea e tocmai în iunie! De parcã ar mai conta!
Pãi n-am mai primit un cadou de ziua mea de nu mai țin minte când!
Cine oare sã-i trimitã cadouri unui mocofan bãtrân?

Mai ales cã nu e ziua lui.
Nu sunt eu chiar aşa de popular.
Ce sã zic. M-am simţit cam ridicol, stând aşa, cu o cutie în mânã.
Era foarte uşoarã. Dar în mod sigur era ceva înãuntru.
Chiar dacã era cãlugãriţã, sora Pat avea uneori un aer copilãresc.
Era tare curioasã din fire, stãtea acolo şi aştepta sã deschid pachetul.
Însã, deşi ştia cã se poartã ca un copil obraznic, mai ştia şi cã nu am curajul sã-i zic sã se ducã la dracu' sã-şi vadã de treaba ei.
„N-ai de gând sã-l desfaci?" Spune ea.
„Ba da". Zic.
O cutie micã, împachetatã în hârtie maro.
Ştampilã poştalã de Dublin.
„O sã aştept pânã dupã micul dejun." Zic eu.
„Şi o sã-l deschid în timp ce îmi beau ceaiul."
„Ştii ce eşti tu?" zice ea cãtre mine.
„Eşti un înfumurat."
După care a plecat.
Ştiam ce vrea sã spunã, însã când îmi spunea lucruri dintr-astea nu le spunea cu rãutate.
Iar pe mine nu mã afectau câtuşi de puţin.
Aşa era ea.
Foarte directã.
O mãicuţã de milioane.
O mãicuţã datã naibii de perfectã.
Îmi pun haina, îmi iau bastonul, ies pe coridor şi o iau spre sala de mese.
Eram vreo douãzeci de inşi în azil pe vremea aia.
Arunc o privire împrejur.
Toate bune şi la locul lor.
N-a ajuns nimeni la Beaumont, la spital, noaptea trecutã.
Câţiva dintre noi aveam bastoane.
Şi câţiva erau în cãrucioare.
Dar eram încã destul de agili, n-o duceam prea rãu.
M-am aşezat lângã Jackie Fennel şi Mary Larkin.
Pe scaunul unde stãteam de obicei atunci când mâncam.
Deseori, eu şi cu Jackie dãdeam câte un tur pe la agenţiile de pariuri după care mergeam să bem o bere în barul de alături, la Tighe's.
Şi nu uitam sã plasãm câte un pariu la cursele de cai şi pentru Mary Larkin.
Femeile de prin partea locului lucrau voluntar în azil şi îţi pregã-teau micul dejun şi ţi-l aduceau, erau tare drãguţe.
Se purtau foarte bine cu noi.
Şi, cum spuneam, stãteam noi la masã şi discutam despre vreme şi despre fiul lui Mary Larkin, Peter, care e poliţist şi a cãrui nevastã rãmãsese din nou gravidã.
Iar Jackie Fennel citea rezultatele de la cursele de cai în „Independentul".
Şi, din când în când, mã mai gândeam la cutiuţa din buzunarul meu. Şi parcã simţeam cum mã furnicã palmele.
După micul dejun, când toţi au început sã se rãspândeascã, fiecare cu treaba lui, am mai stat puţin de unul singur, cu ceaşca de ceai în faţã,

uitându-mã la femeile care fãceau curat pe mese.
Şi am scos cutia şi am dezlegat sforicica.
Apoi, am desfãcut cu grijã hârtia, pentru cã era foarte atent împachetatã şi am încercat sã deschid cutia fãrã sã rup cartonul.
Şi înãuntru era un bilețel scris de mânã şi încã ceva foarte plat, înfãşurat într-un şervețel.
Am dat la o parte şervețelul.
Era o fotografie micuțã, pe care am recunoscut-o.
Şi am ştiut imediat ce se întâmplase, nu a mai fost nevoie sã citesc biletul.
4. KEVIN
Clare lipea postere cu vedete pe pereții şi pe tavanul camerei ei.
Zicea cã are de gând sã vopsească pereții.
I-am spus cã nu cred cã ni se dã voie.
Mi-a rãspuns cã parcã ar fi camera unde o trimiți pe mama-mare sã-şi sfârşească zilele.
Clare era un fel de ,,fatã la minut".
Adicã îți lua câteva clipe pânã sã-ți dai seama cã e deosebitã.
Avea grijã de felul în care arãta, dar într-o manierã discretã.
Se machia, dar nu puteai sã-ți dai seama de asta.
Era, într-un cuvânt, sexy, dar, în acelaşi timp, fãcea parte din gaşcã şi ne înțelegeam foarte bine cu ea.
Sau cel puțin eu. Iar ea mã privea ca pe un prieten.
Numai când o vedeai împreunã cu alte fete îți dãdeai seama cã e de fapt … o fatã.
Nu am fost niciodatã unul dintre tipii care se întâlnesc cu mai multe femei în acelaşi timp, ca prietenii mei.
Dacã ştiam vreo fatã, era fie pentru cã se întâlnea cu vreunul din prietenii mei, fie pentru cã ieşeam împreunã.
Aşa cã relația mea cu Clare era o ciudãțenie pentru mine.
Şi mã gândeam deseori la asta.
Mã întrebam dacã nu s-ar putea sã … ştiti ce vreau sã zic.
Îi montam un ştecher nou la casetofon şi mã uitam printre cd-urile ei.
Mi-a spus sã scot o casetã din cutia de lângã patul ei. Era un ,,demo".
Tipul cu care se întâlnea cânta într-o formație.
Dar cine nu fãcea asta? Toți cei pe care îi cunoşteam erau în câte un rahat de formație.
Davy cânta cu The Bangers.
De fapt, nu ştia sã cânte, dar asta n-avea prea mare importanțã.
Trebuia sã mã duc tot timpul la concertele lor, prin tot felul de baruri.
Cântau vreo şase formații una dupa alta, după care, în final, încã o formație beatã pulbere, care de fapt nici nu era o formație, ci doar o adunãtura de inşi de prin toate trupele plus câțiva cretini care erau prieteni cu ei.
Şi se cãțãrau pe scenã şi încercau sã cânte din Led Zeppelin sau ceva de genul ãsta, dar pentru cã era prea dificil şi nici unul nu ştia sã cânte, trebuiau sã lãlãie ceva mai simplu, de obicei ,,Anarchy in the UK".
Erau nişte concerte de tot rahatul. Dar mã duceam sã-mi vãd prietenii pe scenã, mai beam nişte bere, mai râdeam puțin …
Toatã lumea era punk.

Deşi curentul punk se terminase cu ani în urmã.
Dar era ca un fel de sectã a celor care nu asculta Bryan Adams sau Madonna sau alte dintr-astea.
Eu n-aveam treabã cu punk-ul.
Eu eram doar prieten cu ei.
Cu tipi ca Davy, care era recunoscut în tot Dublinul drept cel mai mare descreierat. Însã eu ştiam partea lui normalã pentru cã mersesem la şcoalã împreunã şi copilãrisem împreunã.
Caseta prietenului lui Clare avea şi un fel de copertã trasã la xerox.
Am bãgat-o în casetofon, i-am dat drumul, dupã care am început sã mã enervez, pentru cã sunau destul de bine.
Sunau ca REM sau ceva asemãnãtor.
„Nu-i aşa cã sunt buni?" întreabã Clare.
A trebuit sã spun cã … mda, sunt.
Cântau în deschidere pentru trupe cunoscute ca Lemonheads, The Jesus and Mary Chain.
„Ar trebui sã vorbim cu The Bangers, poate vor sã cânte împreunã", zic eu.
Clare mi-a rãspuns cã da. Dar nu un „da" obişnuit, un fel de … daa! Un pic prea entuziast.
The Bangers cântau în seara aceea şi noi trebuia sã mergem sã-i vedem, aşa cã m-am dus în camera mea sã aştept cât timp se pregãtea Clare.
Nu îmi desfãcusem bagajele. Mi-am scos hainele, dar nu aveam unde sã le aşez, decât pe scaun. Aşa cã mi-am pus pantalonii pe scaun şi câteva tricouri pe spãtar, iar adidaşii sub scaun.
Apoi m-am dat un pas înapoi ca sã admir ce fãcusem.
Gândindu-mã cã va trebui sã fiu mai organizat.
Dar pe cine încercam eu sã mint? Eram deja o cauzã pierdutã.
Dacã mi se fãcea foame, nici nu ştiam dacã e ceva de mâncare în casã.
Am auzit apa curgând în duş, apoi pe Clare, „O, Doamne!", din cauza mizeriei din baie.
Puţin mai târziu, stãteam şi aşteptam autobuzul în staţie pe Malahide Road.
Era o searã strãlucitoare de varã.
O luminã purpurie şi o brizã rãcoroasã.
Clare îşi scosese unul din pantofi ca sã scuture o pietricicã.
Mi-am lãsat uşor capul într-o parte, uitându-mã la munţi.
Şi Clare, încã aşezatã pe trotuar, m-a întrebat „Ai ceva?"
Iar eu priveam spre munţi şi am dat uşor din cap.
Dar nu cred cã m-a vãzut, aşa cã i-am spus
„Nu, n-am nimic."

5. DERMOT

Ram pam pam.
Stãteam în picioare, în tren.
Erau destule locuri libere, dar nu ştiu ce mã apucase.
Nu puteam sta aşezat.

Nu simțeam nevoia.
Tot felul de puşti în țoale ultimul răcnet.
Eu. Mai bătrâior, dar încă bine. Un pic mai rotofei, dar încă bine.
Şi nici unul din ei n-avea habar unde mă duc.
Ferestrele erau întunecate, numai câte o pată portocalie, când opream în stație sau câte un felinar în depărtare.
Eram atent să văd când opreşte la Sutton Cross.
În mijlocul vagonului. De unul singur.
Mă țineam de ceva. O bară de metal.
Iar oamenii se urcau, coborau, care cum avea treabă.
Nu foarte aglomerat, fiindcă mergeam în direcția opusă oraşului. Şi aveam o senzație plăcută de uitare, mă scufundam într-o lume nouă, necunoscută.
Aterizând acolo, în peninsulă, direct din Raheny.
Tot mă uitam pe hartă. De parcă nu aş fi ştiut unde sunt.
Mary mă adusese cu maşina până în Raheny, în drum spre nu ştiu ce petrecere cu prietenele ei. Am coborât şi am luat-o direct spre stație, până ce am văzut că dispar farurile de la maşină după colț. Imediat am trecut înapoi strada, ca din puşcă, şi am intrat în bar.
Aveam destul timp. Câteva păhărele de gin tonic.
Mai luasem câteva, mici, după-amiază.
Acasă, în timp ce Mary era la cumpărături.
Înainte să fac duş.
Eram în formă. Tot felul de puşti intrau în bar.
Să piardă noaptea acolo şi să plece acasă pe patru cărări, certându-se cu gagica.
Treaba lor.
Trei ginuri şi am ajuns pe peron.
Uşurel-uşurel.
Apoi, în tren, cum v-am povestit. Am trecut de Howth.
Bayside.
Bing - Bang.
Cât p-aci să nu mă dau jos în Sutton.
Sar pe peron. Şi direct la Hotelul Marine, fără să stau pe gânduri.
Ştiam adresa lui O'Hagan, însă aveam nevoie să îmi explice cineva de prin partea locului mai în detaliu.
Câteva ginuri mai târziu, eram gata de atac.
Nu poți să te duci nepregătit, fără muniție, când te aventurezi în ape necunoscute, o să fii mâncat de viu.
O'Hagan era unul dintre, dacă nu chiar cel mai bogat manager muzical din țară. Avea la dispoziție cei mai mari muzicieni, cei mai importanți oameni de televiziune şi pe toți marii compozitori, pe toată lumea. O'Hagan era o celebritate în toată puterea cuvântului.
Toți marii creatori de modă şi aşa mai departe.
Dumnezeu ştie cine o să mai apară la petrecere.
Aşa că am mai stat câteva minute în fața porții, suflându-mi bine mucii din nas. Marea se întindea liniştită şi puteam să văd luminile din Southside, de cealaltă parte a golfului.
Am deschis poarta şi am luat-o în sus pe aleea ce ducea la intrarea în casă, apoi am urcat treptele până la uşă, gândindu-mă că poate am cam exagerat cu ginul, fiindcă oricum o să fie tone de băutură înăuntru, şi am avut, deodată, o mare revelație - că era deja prea târziu ca să mai fac

ceva în privința asta!
Nici mãcar nu-mi mai pãsa. Aşa cã dupã ce am gãsit soneria, am apãsat de vreo două ori, plin de încredere, ca să dau de veste la toată lumea că am sosit.
Puteam să jur că aud clopote de biserică bătând pe tot cuprinsul ţării. Şi apare în uşă o tipă blondă, într-o rochie fără barete şi cu sânii prinşi probabil pe dedesubt în cine ştie ce sârme şi-mi zice: „Bună!"
„Bună!" zic şi pun un picior pe prag.
„Toată lumea e înãuntru" spune tipa.
„Păi sigur că e!" zic eu.
Dar ea nu-i atentă la ce spun eu, îmi ia haina şi o duce undeva în casă.
Asta mi-a adus aminte de vremea când eram copil şi maică-mea încerca să mă bage la o şcoală mai selectă din Dublin, una condusă de iezuiți. Era toată numai scări de lemn şi holuri lungi cu arcade. Ce credeți, am intrat?
Am intrat un căcat!
Ce ştia săraca maică-mea!
Ei, exact aşa arãta şi casa asta.
Numai că era albă toată. Pereți complet albi şi o ciudățenie albă de covor ca o plasă de prins peşte.
Fel de fel de scaune şi scăunele albe peste tot.
Şi un bâzâit straniu - o mulțime de oameni care discutau, undeva alături.
Blonda vine şi-mi dă un pahar de, bineînțeles, şampanie, şi mă conduce într-un salon, în timp ce eu rămân cu ochii lipiți de spatele ei gol.
Dar nu de asta am venit eu aici, aşa că mă ocup temeinic de şampania mea, apoi văd o tavă plină cu pahare şi mai pun deoparte încă două.
Şi, deodată, „Dermot!" La dracu', e nevasta lui O'Hagan.
Care e o tipă de treabă, în felul ei.
Însă problema e că e îmbrăcată cu ceea ce mie îmi pare a fi un fel de şervețel roz, iar sânii aproape că îi ies afară din el.
Şi totul e făcut dintr-un material transparent, dar ce importanță mai are, din moment ce sânii îi atârnă practic pe-afară. Şi vine şi-mi zice: „Ei, cum te simți?"
Iar eu mormăi ceva de genul„Da, da … ". Adică sunt bine.
Însă beculețele roşii din cap se aprind şi te avertizează că această seară din viața ta se va încadra în categoria Momente Penibile de Neuitat.
Şi nu ştiu de ce îmi aduc aminte de vremea când aveam 19 ani şi mă plimbam încolo şi-ncoace cu bicicleta sorã-mii şi purtam nişte haine vechi. Nu vechi în genul Ãsta Sunt Eu şi nu-mi pasă de moda voastră. Vechi în sensul că erau aproape gri şi puteai să vezi prin ele de destrămate ce erau. Şi chiar dacă nu erai, ceilalți te priveau ca pe un fel de violator de copii, ca pe un obsedat. Până şi tu începeai să ai senzația că eşti îmbrăcat ca unul care urmăreşte fetițe de clasa I pe stradă.
Şi toate gândurile astea mi se puteau citi pe față, iar soția lui O'Hagan vede şi îmi spune „Hai, nu te lăsa intimidat!"
Şi mă ia de braț zicându-mi „Haide, acum ne aşezăm cu toții la masă". Mă trage după ea şi mi-e teamă să nu mă împiedic şi să cad în nas aşa că traversez camera mai mult țopăind.
Şi mă pomenesc coborând nişte scări în spirală. Iar când ajung jos mă opresc să mă minunez:„Cum dracu' am făcut-o şi pe-asta?". Sunt căzut într-un fel de autoadmirație, când deodată aud „Dermot! Dermot! Aici!"
Şi iată-i pe toți. O'Hagan, Crawford, Staunton, stau cu toții la masă şi

se îndoapã cu fripturã de iepure, în timp ce o amãrâtã ca maicã-mea abia strânge trei cartofi pe fundul tigãii.
Iar Crawford mormãie ceva de genul ,,Dermot, sã nu-ți fie niciodatã ruşine sã mãnânci cartofi copți".
Şi mie îmi sare țandãra, ,,Ce dracu' tot bombãni acolo?"
Dar nimeni nu mã aude.
Şi simt cum se pregãteşte un mare scandal, dar încerc sã mã controlez. Mai bine sparg nişte pahare mai târziu şi mã calmez.
Tipa aia blondinã pare cã se ocupã cu organizarea petrecerii.
Probabil au angajat-o special, dar în acelaşi timp, pare a fi prietenã cu toatã lumea. Şi toți o strigã Charlotte şi fac şi eu la fel fiindcã le toarnã vin tuturor şi desface sticlã dupã sticlã.
Şi îmi dau brusc seama cã toate femeile de la masã parcã sunt ieşite din revistele de modã ale lui Mary.
Toate îmbrãcate cum ştiți, de parcã ar trebui sã se dezbrace în două secunde. Probabil aşa vor trebui sã facã.
Stau şi mã holbez la profilul sever al Charlottei, la pistruii de pe nas şi la bronzul ei perfect şi nevasta lui O'Hagan se aşazã la masã chiar pe locul din fața mea.
Încerc sã-mi gãsesc de lucru, sã verific dacã suntem aşezați pe scaune sau pe banchete, dar poate dacã verific am sã par idiot. Aşa cã îmi sprijin tãcut mâinile pe masã.
Încerc sã-mi imaginez cã Luna e chiar capul meu şi trebuie sã mențin Luna cât mai departe de Pãmânt.
Îmi folosesc brațele în scopul ãsta.
Şi mã folosesc de sânii extrem de vizibili ai soției lui O'Hagan ca sã pãstrez calmul printre astronauți.
Dacã ne panicãm suntem ca şi morți.
Aşa cã utilizãm sânii nevestei lui O'Hagan ca pe nişte provizii vitale de la NASA care ne mențin creierul în echilibru. Pentru cã putem, în starea noastrã absentã, sã acționãm în mod automat şi sã ne folosim numai reflexele, care sunt exemple sigure ale legii cauzei şi efectului în naturã.
Încet-încet observ cã în jur s-a lãsat o linişte deplinã.
Şi aud pe cineva cã zice ,,Dermot?"
Şi realizez cã tocmai mi s-a pus o întrebare.
Iar toți sunt contrariați de faptul cã nu deschid dracu' odatã gura sã rãspund.
Apoi o vãd pe soția lui O'Hagan cum se înroşeşte la față ca o ridiche şi îşi trage şervetelul ãla de bluziță pânã-n gât.
Şi simt brusc o uriaşã nevoie de a mã duce imediat la toaletã.
Nu neapãrat ca s-o folosesc.
Ca sã mã folosesc de faptul cã are pereți.
Şi de acela cã nimeni nu are raze X în priviri.
Dar ãştia poate cã au şi-aşa ceva.
Sigur au, nenorociții.

6. JOE

Am să vă spun un secret, bine?
Am fost toată viața un oarecare, nimic deosebit.
Mă-nțelegeți?
Nu am nici un fel de îndoială.
Dacă m-ai fi zărit într-o mulțime de oameni, nu m-ai fi remarcat.
Nu m-am gândit niciodată la mine însumi.
Am văzut lumea ca pe un loc foarte bine organizat, în care era foarte uşor să te descurci. Oamenii mi se păreau buni în general şi, dacă mai erau şi ticăloşi printre noi, - ei bine, aşa erau ei. Ticăloşi.
Am cunoscut-o pe soția mea, Liz, pe vremea când lucram la Cadbury's.
Eram mai în vârstă decât ea şi reuşisem deja să mă ridic într-un post ceva mai călduț. Ea era o simplă lucrătoare.
Fapt care mă împiedica să o întâlnesc foarte des, aveam programe diferite.
Dar tot timpul am fost cu ochii pe ea. Nu ştiu de ce.
Avea picioare scurte şi groase. Era micã de staturã şi puțin mai… mai țâțoasă, presupun.
Am prins ocazia şi am invitat-o la balul de Crăciun, în 1956.
Spre uimirea mea nu avea prieten şi am început să ieşim împreunã.
Aveam o maşinã destul de arătoasă, un Austin, şi locuiam încă împreunã cu părinții, aşa cã aveam şi ceva bănuți.
Iar Liz era pur şi simplu o minune de femeie, din multe puncte de vedere.
Râdea încontinuu. Era tot timpul bine dispusă.
Chiar şi atunci când se lăsa câte o tăcere mai apăsătoare, ea tot bombănea de una singurã într-un colțişor. Mă-nțelegeți?
Era ca mine.
Nu se putea spune nimic de rău şi nici de bine despre noi.
Puteam să stau cu părinții ei în sufragerie, de Crăciun, la fel cum şi ea ar fi stat cu ai mei.
Ne-am căsătorit în Cabra, în 1960, şi ne-am mutat într-o casă din Donnycarney.
Pe vremea aia, în Irlanda, nu aveai multe din problemele pe care le ai acum.
Ea avea grijă să fie de mâncare pe masă, renunțase la slujbă, iar eu aduceam bănuții în casă. Şi cu asta basta. N-aveam probleme de genul - ne-ndopăm toți cu valium pentru cã suntem dezorientați şi nu ne găsim adevărata menire în viață.
Nu pot să spun cã viața era mai bună atunci decât acum, dar era mai simplă şi nu trebuia să-ți pui toate întrebările pe care ți le pui acum. Şi ca să vă zic adevărul, mie asta mi se potrivea ca o mănuşă. Pentru cã mi-a venit şi mie rândul, la un moment dat, să-mi pun nişte întrebări. Mai bine n-ar mai fi venit.
Sau poate cã a fost mai bine cã a venit.
Vedeți?! Habar nu am ce se petrece în sufletul meu!
Nici măcar nu ştiu dacă sunt fericit sau trist!
Şi cum vă spuneam … În '61, Liz a rămas gravidă.

Aşa a apărut Stephen, primul nostru copil. Doi ani mai târziu, a născut-o pe Tania.
Ăsta nu e nume de familie. Liz l-a descoperit, într-un film.
Ah, cât de repede se schimbau vremurile!
Dupa câțiva ani, când copiii erau ceva mai mărişori, iar eu câştigam încă destul de bine, am hotărât să ne mutăm într-o casă mai mare.
Într-o frumusețe de casă, în Sutton.
Chiar pe peninsulă.

7. KEVIN

A fost o noapte absolut jalnică pentru The Bangers.
Era pentru prima dată când țineau capul de afiş al unui concert.
Deci erau obligați să plătească pentru chiria sălii şi să angajeze oameni pentru pază.
Inițial, trebuiau să cânte trei trupe, dintre care una, Leproşii, avea destul de mulți admiratori.
Dar au fost obligați să renunțe din cauză că unul din ei şi-a tăiat un deget la fabrica de tablă, unde era angajat.
Se-nțelege de la sine că bancurile despre leprosu' care a pierdut un deget nu se mai terminau.
Pe scenă, cânta o trupă foarte supăratată din Skerries.
Era zece seara şi numai vreo cincisprezece persoane în sală.
Davy turna în el bere Scrumpy Jack.
Avea o plasă plină de cutii de bere sub masă.
Zicea că nu are nici un sens să mai cânte.
Scampi, solistul vocal de la The Bangers, era de părere că ar trebui totuşi să cânte dacă tot au venit până aici. Chitaristul, Vinnie Harper, spunea că îi e indiferent dacă se mai urcă pe scenă
sau nu.
Danny, toboşarul, agățase o tipă micã şi amărâtă şi n-avea de gând să plece nicăieri.
Afară ploua cu găleata şi atmosfera generală era puțin cam deprimantă.
Mă simțeam prost pentru ei, mai ales că o convinsesem pe
Clare să-l aducă şi pe prietenul ei la concert.
Nu numai că era un adevărat muzician şi că avea o slujbă la o firmă de copiat acte, dar chiar era un băiat de treabă.
Îl chema Declan. Genul de tip cu hainã de piele, jeanşi, cizme în picioare.
Nişte ditamai perciunii.
Şi pentru că, de obicei, Clare ieşea numai cu imbecili sinştri, m-am gândit că poate trăsese, în sfârşit, lozul câştigător.
Nu stătea călare pe el tot timpul sau altceva.
Dar îți dădeai seama că îi place de el.
De câte ori deschidea el gura, iar la concertele ăstea trebuie să țipi ca să te înțeleagă cineva, ea imediat devenea atentă.
Aplecată cu urechea spre el. Dând din cap. Ascultându-l. Tot timpul pe fază, înțelegeți?

Începuse sã mi se facã silã de toatã tâmpenia asta cu sã-nu-locuieşti-împreunã-cu-pãrinţii.
Clare nu-l putea suferi pe Speedy. O cãlca încontinuu pe nervi. Era jegos şi îi mânca tot timpul mâncarea.
Era o atmosferã de rahat.
Davy a venit cu soluția genialã sã dãm o petrecere de ,,casã nouã" ca sã potolim spiritele.
Fãrã sã ne întrebe şi pe noi, tipãrise nişte fluturaşi şi cred cã toți idioții din Dublin aveau câte unul.
Mai erau douã sãptãmâni pânã la petrecere şi vestea se rãspândise deja peste tot.
Mã gândeam foarte serios sã mã mut înapoi cu ai mei, pentru cã urma sã aibã loc un dezastru, vecinii sigur vor chema poliția, iar proprietarul casei, care era oricum un dobitoc, ne-ar fi dat afarã în douã secunde dacã ar fi prins ocazia.
La asta stãteam eu şi mã gândeam în noaptea aia de dezastru pentru The Bangers.
Pânã la urmã îl convinseserã pe Davy sã se urce pe scenã.
Vinnie Harper tocmai îşi acorda chitara când Scampi a început sã țipe în microfon ,,Noi suntem The Bangeeers!"
Iar Danny abia a avut timp sã sarã între tobele lui cã au şi început sã cânte.
Vreo doi admiratori beți s-au trezit şi au început sã hâțâne din cap, dar adevãrul e cã niciodatã nu i-am auzit cântând mai rãu.
Prietenul lui Clare rãmãsese înțepenit pe scaun, cu o expresie de interes morbid pe fațã. Iar eu şi Clare ne-am uitat unul la altul şi am pufnit în râs. Şi i-am arãtat (mimeazã cã duce un pahar la gurã). Iar ea mi-a rãspuns (aratã ,,ok" cu mâna).
Aşa cã am coborât în barul complet pustiu de jos sã iau ceva de bãut.
Un singur client, un bãtrânel, stãtea într-un colț, beat pulbere.
Şi aşteptam acolo, la tejghea, cu privirea pierdutã într-o fotografie veche a unor preoți care țineau un cec enorm, când simt cã cineva mã plesneşte uşor peste fațã.
Era fata care lucra la bar.
Era cam de o vârstã cu mine şi cu un pãr lung şi cârlionțat.
,,Trezirea! Trezirea!", zice ea spre mine.
Mi-am revenit brusc şi am cerut douã halbe de bere.
,,Ai venit pentru concert?", mã întreabã ea şi mã priveşte cu atenție.
,,Da", zic. ,,E de toatã jena".
Câteva ore mai târziu, stãteam cu Clare şi cu prietenul ei într-un restaurant, la Jimmy Dean's. Lui Davy i se fãcuse rãu, era la toaletã, vomita.
Iar barmanița care mã plesnise mai devreme, Trish o chema, a intrat şi s-a aşezat la masa noastrã.
Ceea ce nu m-a surprins deloc.
Pentru cã atunci când o invitasem, îmi spusese cã i-ar face plãcere sã vinã cu noi.

8. DERMOT

Sã nu încerci niciodatã sã înțelegi ce se întâmplã.
Pentru cã n-ai cum sã-nțelegi - niciodatã n-o sã înțelegi.
Şi chiar dacã se întâmplã sã pricepi, va fi oricum prea târziu ca sã mai poți sã faci ceva.
N-are rost sã te mai chinui. Nu-i aşa cã petrecerea lui O'Hagan a fost un dezastru?
Un pericol mondial?
Culmea întâmplărilor penibile, n-am dreptate?
O grãmadã de oameni care erau la masã m-au vãzut transfigurat, hipnotizat de țâțele nevestei şefului meu.
O masã întreagã, la care erau aşezați toți - cum-le-zice - colegii mei.
Ãsta e un lucru absolut anormal, de neînchipuit.
Voi sunteți normali?
Cã dacã sunteți, atunci ați fi reacționat exact ca mine.
Aşezat pe toaletã.
Strângând din pumni.
Legãnându-mã când înainte, când înapoi.
Dându-mi seama cã mi-am ratat şansa.
Cã am ratat-o cum nu se poate mai rãu.
Încercând sã nu iau în seamã bãtãile discrete în uşã.
Nimeni nu are sã mã arunce afarã pe scãri. Nu, mulțumesc, am sã plec eu singur atunci când o sã fiu pregãtit, adunând ultimele fãrâme de demnitate pe care le mai am.
Dar parcã era ceva în felul în care nevasta lui O'Hagan mi-a rostit numele.
„Dermot?" a zis. „E totul în regulã?"
Felul în care a spus-o.
De dincolo de uşã.
Nici urmã de asprime.
Nici supãrare sau altceva.
De necrezut.
M-a fãcut sã deschid uşa.
Şi am stat acolo, încercând sã-i explic cât îmi pare de rãu şi cã bãusem un pic cam mult şi aşa mai departe.
Dar ea a râs încet, cu un aer uşor trist.
Şi mi-a pus o mânã pe umãr, încurajându-mã.
Apoi I-am auzit pe O'Hagan şi pe ceilalți, strigând din bucãtãrie.
„Dermo", țipa O'Hagan. „Treci imediat aici şi mãnâncã-ți prãjitura, tântãlãule ce eşti!"
Şi am intrat din nou în camerã, alãturi de soția lui.
Ce sã fie oare? Bani? Sau noblețe, sau altceva?
Unde regulile sunt cu totul altele.
Dar ar fi trebuit sã mã prind cu mult timp înainte cã e ceva ciudat în toatã treaba asta.

Chiar de la început.
Încã de la interviu.
Vreau sã spun, nici nu cred cã mi-au pus trei întrebări. Poate trei. Şi toate la modul general, de genul ,,ce pãrere aveţi de starea actualã a economiei?" Chiar retorice, ,,Cine poate sã spunã încotro se îndreaptã ţara asta a noastrã?"
Adicã…ce-ai putea sã rãspunzi?
Înţelegeţi?
Bâlbâi şi tu ceva, ,,Da, sigur, e destul de greu de spus, nu-i aşa?" Ce poţi sã spui altceva?
Iar O'Hagan zice ,,Ei bine, am auzit numai lucruri bune despre dumneata, deci pãstrãm legãtura."
Adicã ce-a auzit despre mine?
Cã nici mãcar nu mi-am luat bacalaureatul?
Ori cã am lucrat optsprezece luni la Denis Mahony şi n-am vândut nici mãcar o maşinã? Nici mãcar una!
Sau ce, cã m-au dat afarã de la Whelan pentru, vezi-doamne, hãrţuire sexualã? A unui, se presupune, alt bãrbat!
Ce? Cã eram, privind la modul general lucrurile, un fel de dezastru?
Orice ar fi auzit ei, nu cred cã era de bine!
Mi-au dat o slujbã şi iacãtã-mã aici.
Aici, stând cu ei la masã şi fiind totalmente acceptat.
Şi, pe deasupra, nici mãcar nu începusem sã lucrez, imaginaţi-vã!
Pãi cum dracu' vine asta!?
Apoi, au apãrut şi trabucele şi am luat şi eu unul. Mi l-a aprins soţia cuiva, foarte amabilã.
Iar O'Hagan vine şi se aşazã lângã mine.
Şi îmi pune mâna pe dupã umãr.
,,Eşti un om pe sufletul meu", zice el. `'Da? Da?"
Eu dând din cap şi zâmbind, prefãcîndu-mã cã ştiu exact ce vrea sã spunã.
Apoi îmi zice ,,Ai auzit vreodatã de The Bangers?"
Dacã am auzit?
Erau cea mai tare formaţie irlandezã apãrutã dupã The Cranberries. Urmau sã ajungã la fel de mari ca U2.
Deja celebri în State.
,,Noi ne ocupãm de ei", zice el, ,,Îşi încep turneul la Los Angeles, în week-end-ul de St. Patrick. Mergem cu toţii. O sã fii liber?"
Deci aveam de ales între asta şi a merge acasã la soacrã-mea ca sã-mi petrec Ziua Naţionalã mâncând friptură de vitã cu varzã şi cartofi tari ca piatra.
Aşa cã am stat şi m-am gândit.
Cam o miime de secundã.
Ce cap sec am fost ...
9. JOE
Vreţi sã vã dau un sfat?
Dacã visaţi în timpul nopţii, treziţi-vã, uitaţi de vis, apoi vedeţi-vã din nou de somn, sculaţi-vã dimineaţa, luaţi micul dejun şi duceţi-vã la muncã.
Fãceţi-vã treaba corect şi fiţi politicoşi.
Cã, dacã visaţi cã vã iubeşte cineva, când vã treziţi începeţi sã-i cãutaţi şi sã trimiteţi semnale la toatã lumea din jur cât e ziua de

lungã, zicând ,,tu erai"? Tu erai ãla care mã iubea?
Şi sã fiu al naibii dacã n-o sã-i gãsiți, ascultați ce vã spun.
O sã vinã ei la voi.
O sã vi se parã altfel.
Cum sã vã explic? Ca atunci când vezi pe cineva care s-a schimbat odatã cu trecerea anilor dar pe care, totuşi, îl ştii de când era un copil. Dar de fapt e una şi aceeaşi persoanã.
Şi toatã dorința care s-a adunat în tine…
Te gândeai cã n-o sã vã mai întâlniți niciodatã şi, deodatã, parcã se rupe un baraj.
Totul era, de fapt, înãuntru, în tine.
Şi pentru un om obişnuit, ca mine, sã descopere asta…
Pentru câtva timp am crezut cã e sfârşitul lumii.
Iatã ce s-a întâmplat.
Dupã ce ne-am mutat în peninsulã, în Sutton, vecinii noştri ne-au invitat, într-o sâmbãtã seara, la o petrecere.
Pe el îl chema Tommy Ross, iar pe soția lui, Marion.
Aveau un fel de întrunire de familie.
Era aniversarea pãrinților lui Tommy şi organizaserã un mic chef.
Abia dacã vorbisem vreodatã cu el, poate dimineața, în grãdinã. Cu ea nu schimbasem nici o vorbã.
Liz, nevastã-mea, era mai sociabilã, ea pãstrase legãtura pânã şi cu vechii ei amici de la Cadbury's şi chiar cu foştii noştri vecini din Donnycarney.
Stephen avea zece ani, iar Tania, opt.
Evident, se hârjoneau toatã ziua ca nişte pui de tigru. Deci, chiar dacã mergeam numai în casa de alãturi pentru câteva ore, mãtuşa Carmel, sora lui Liz, trebuia sã vinã sã aibe grijã de ei ca sã putem noi pleca.
Pe vremea aceea, chiar dacã nu se cunoşteau între ei, oamenii vorbeau unii cu alții.
Chiar dacã pe atunci, ca şi acum, unii oameni câştigau ceva bani. Asta nu-i fãcea nici mai buni, nici mai rãi.
Cumpãrasem un set de fețe de masã pentru pãrinții lui Tom şi am sporovãit câtva timp cu ei.
Apoi am stat de vorbã cu unul dintre frații lui Tommy, Frank, şi cu soția lui, Phyllis, în timp ce Liz discuta cu una dintre surori, Bernie.
Şi era o atmosferã plãcutã.
Pe timpul ãla, beam bere Smithwicks, la sticlã.
Iar garajul lor era plin cu lãzi de Smithwicks şi Guinness şi Harp şi toți nepoții şi nepoatele se mişcau încolo şi-ncoace cãrând la sticle goale şi aducând în loc sticle pline. Se fãcuse ora zece şi atmosfera era în continuare la fel de plãcutã.
Unul sau doi care se trezeau dimineața devreme se pregãteau sã plece, dar lucrurile erau, mai mult sau mai puțin, în plinã desfãşurare.
La un moment dat, m-am dus în bucãtãrie sã mai iau un sandwich cu şuncã sau un sandwich cu ou şi am intrat în vorbã cu soția lui Tom Ross, Marion, şi, cum nu mai apucasem sã vorbim pânã atunci, era şi normal sã ne cunoaştem mai bine, din moment ce eram vecini.
Acum, înainte sã vã gândiți ,,Hopa! Aici vine partea interesantã!", dați-mi voie sã vã spun cã mai era lume în bucãtãrie şi totul se desfãşura în mod normal şi acceptabil.

Însă cu o noapte înainte, visasem că eram pe malul unui râu şi se făcea că apare o femeie cu părul negru şi lung şi cu un aer de acceptare totală, necondiţionată, fără jocuri copilăreşti. Iar atunci când m-am trezit, m-am simţit de parcă pierdusem o parte din mine.
Nu că Marion ar fi arătat ca femeia din vis.
Nici măcar nu semăna cu ea.
Avea părul scurt şi deschis la culoare şi un nas mic şi cârn.
Şi îmi povestea despre cei care locuiseră înaintea noastră lângă ei şi cât de nesuferiţi erau, iar eu mă uitam fix la ea, mă fascina felul în care strâmba din gură atunci când făcea câte o glumă răutăcioasă despre foştii ei vecini.
Şi încercam cu disperare să mă adun, să scap de ameţeală.
Şi muşcam dintr-un sandwich cu şuncă, dar gura îmi era uscată şi trebuia să beau foarte multă bere.
Însă nu îmi mai păsa de nimic atunci când mă uitam cum mişca ea din picior când venea câte o melodie care îi plăcea.
Am făcut în aşa fel încât să mergem înapoi în sufragerie şi am rămas acolo tot restul serii ţinând-o de mână pe Liz.
Şi toată lumea, inclusiv Marion, se purta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.
Iar eu încercam să şterg totul din minte ca pe o aiurealã trecătoare care nu ar aduce decât necazuri pentru toată lumea.
Şi încerci să te păcăleşti că Dumnezeu nu te-a văzut.
Totuşi, trebuie să mărturisesc că vreo două ore, până când ne-am dus să ne culcăm, am simţit tot felul de spasme în mâini şi în picioare.
… Am dat vina pe băuturã.
Şi, bineînţeles, pe nenorocitul ăla de vis pe care l-am avut.
Şi cu asta basta.
Însă Dumnezeu mă văzuse.
Era imposibil să nu se întâmple asta.

10. KEVIN

Era o perioadă foarte plăcută şi liniştită pentru mine.
Trish era studentă la Colegiul Naţional de Artă.
Şi lucra la bar în fiecare seară.
Parcă aş fi fost un pensionar.
Intram în bar. Stăteam la o masă şi mă uitam la biliard.
Beam o halbă sau două de bere.
Ea locuia în apropiere, într-un apartament de pe strada Parlamentului.
Făceam dragoste toată noaptea.
Îşi legăna capul şi părul ei cârlionţat mă mângâia pe faţă.
Şi toate frustrările ei ascunse, pentru faptul că se trăgea dintr-o familie de fermieri.
Picioarele ei încolăcite în jurul meu, ca să nu pot pleca.
Prezervativul pe care nu nimeream niciodată să-l pun cum trebuie.
Totuşi, nu stăteam foarte mult de vorbă.
Nu despre lucruri importante.

Când o priveai pentru mai mult timp, cu admirație vreau să spun, venea direct la tine şi te lovea uşor cu pumnul în piept, întrebând la ce te holbezi.
Dar erau şi alte momente, de pildă erai în alimentară, ca să cumperi o sticlă de Coca-Cola, iar mâna ei aluneca uşor în mâna ta, parcă involuntar, automat, fără vreun motiv anume, pur şi simplu din dragoste.
Soarele strălucindu-i pe față când mergeam cu autobuzul.
Când treceam prin Fairview ca să ajungem în Donnycarney.
Îi plăcea de Davy.
Erau la fel.
Voiau ceva mai mai mult decât le dăduse viața.
Bea cot la cot cu noi şi mă trăgea de pe scaun ca să dansăm, plesnindu-mă cu mâna peste fund.
Clare era puțin derutată de toate astea.
Şi asta poate din cauză că, dintr-o dată, mi se întâmplau nişte lucruri despre care eu şi Clare nu aveam cum să vorbim.
Fiecare îşi vedea de treaba lui prin casă.
Clare îi făcea zile amare lui Davy din cauză că invitase jumătate din populația Dublinului la petrecere.
Davy, căzut în apatie.
Speedy dormind, ca de obicei.
Tocmai mă uitam la Familia Simpson şi m-am dus să-mi fac nişte cafea.
Clare şi cu Trish stăteau în bucătărie şi discutau. M-am strecurat printre ele de parcă aş fi fost un fel de intrus.
De parcă aş fi avut nevoie de un prieten, de puțină atenție.
Mai târziu, ne-am dus într-un bar. Trish s-a dus să mai comande un rând.
Stăteam şi ronțăiam nişte biscuiți, când am surprins-o pe Clare uitându-se la mine şi am izbucnit amândoi în râs.
În râs sau în plâns, nici nu-mi amintesc prea bine.
Apoi, când ne-am dus să luăm ceva de mâncare, Clare a venit cu ideea să mergem a doua zi la supermarket, să cumpărăm provizii pentru petrecere.
Trebuia să se ocupe cineva şi de asta, din moment ce Davy nu făcea nimic.
Trish îşi cumpărase un crenvurşti, se juca cu el şi se uita la mine cu subînțeles. Avea pe ea numai o vestuță gri.
În noaptea aia, am avut parte de cea mai incredibilă felație din viața mea. Am ejaculat peste tot prin cameră. Trebuie să recunoaşteți, când vezi pe cineva râzând cu gura până la urechi, cu sperma ta lipită prin păr, nu poți să te afli decât pe calea cea bună. Am adormit imediat, cu un zâmbet stupid pe față.
Era prima noapte când dormeam împreună.
Dimineața, era cât pe-aici să întârzie la cursuri.
Mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi m-am dus în bucătărie să mănânc ceva. Clare era acolo şi învârtea pe deget nişte chei de maşină.
Împrumutase Fordul Fiesta de la maică-sa.
Ne-am suit în maşină şi am pornit spre supermarketul din Sutton Cross.
Clare avea pielea bronzată şi purta la mâna stângă o brățară de argint. Mă uitam la ea atunci când schimba vitezele.
Încercam să-mi imaginez că suntem căsătoriți şi că făceam asta zi de zi, mergeam la cumpărături ca orice altă familie.
Privirea ei concentrată, conducând prin traficul aglomerat din Dublin.
Buzele care se subțiau când vedea câte un şofer mai neatent.

Rareori, mi s-a întâmplat să împing un cărucior printr-un magazin, numai atunci când mergeam cu mama la cumpărături.
Îmi venea să o strâng în brațe pe Clare, chiar acolo.
Avea niște pantaloni cu dungi albe în părți.
Și nu purta șosete.
Puteam să-i văd gleznele ei micuțe.
De parcă n-ar fi avut nevoie să poarte șosete atunci când ieșea cu mine.
Cred că o luasem puțin razna, așa că mi-am încleștat bine mâinile pe cărucior.
Amândoi știam că petrecerea noastră urma să fie un dezastru.
Încet-încet, am început să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt. Clare știa, fără îndoială, că nu are nici un sens să cumpere tot felul de lucruri pentru o ceată de țăcăniți care urmau să vină și să bea până și ultima picătură de alcool din casă.
Și am înțeles că toată chestia asta cu mersul la supermarket o inventase ca să putem să fim împreună.
La un moment dat, s-a întors brusc spre mine și mi-a pus mâna pe piept, în timp ce mă uitam la niște cutii de pizza.
Și am rămas așa, nemișcați. O veșnicie.

11. DERMOT

Într-un avion la clasa I?
Spre America?
Numai șervețele și fețe de masă și ,,Doriți să serviți un Chardonnay, domnule?"
De-a dreptul ridicol.
Nu știu cât o fi costat un bilet, dar trebuie să fi fost de ordinul miilor.
Și mai era și St. Patrick's Day, Ziua Națională, așa că erau acolo cu toții.
Gerry Adams, McGuinness, Reynolds, Cowan, Ahern, Eamonn Dunphy, Ian Dempsey, eu, și O'Hagan, și Crawford, Griffen, Staunton și toate nevestele lor.
Dar fără Mary.
Ea a rămas acolo, în luminile și umbrele aeroportului, după ce ne-am ținut de mână pe scara avionului.
,,Trebuie să mă duc", îi explicasem acasă, mai devreme. ,,Sunt obligat".
Pe dracu'. A văzut direct prin mine.
N-a scos nici un cuvânt.
Dar mă citise.
Căzusem direct în capcană.
Dar ce poți să faci?
Îți vezi în continuare de treabă.
A dat din cap, a zâmbit și s-a dus la baie.
Iar eu am prins ocazia, imediat ce am auzit apa curgând în cadă, am deschis dulăpiorul cu băuturi și mi-am preparat o ciudățenie de cocktail.
Care și-a făcut efectul imediat, în timp ce zăceam pe canapea și visam cu

ochii deschişi la L.A.
Şi iatã-mã!
Suit în avion.
Ne ridicãm şi ne plimbãm de colo-colo, de parcã am fi într-un club. Salutând frumos şi fãcând cunoştinţã. Înghesuiţi unii într-alţii.
Cu toţi cei mari şi cei buni.
Stewardesa linguşindu-se pe lângã noi şi toatã lumea râzând cu gura pânã la urechi de câte ori cineva fãcea câte un comentariu stupid.
Dar nimeni nu putea sã ascundã faptul cã se simţea un uşor miros de cãcat în avion, de parcã se defectase un closet.
Un parfum la care trebuie sã recunosc cã am contribuit şi eu cu ce am putut.
Asta e, intrã pe-o parte, iese pe alta!
Ce poţi sã faci? Sã-l ţii înãuntru?
Acelaşi lucru l-am fãcut şi la hotel, cum am ajuns, mi-am împuţit şi camera.
Ne aduseserã de la aeroport în nişte limuzine.
Eram frânt de obosealã şi bãusem cam mult în avion.
Iar concertul cu The Bangers era chiar în seara aceea.
„Sã nu adormi, Dermot" m-au avertizat toţi.
„Ca sã îţi treacã ameţeala trebuie sã rãmâi treaz."
Sã rãmân treaz! Mã simţeam de parcã era 11 şi jumãtate noaptea dupã ce stãtusem toatã ziua într-o cârciumã.
Sã rãmân treaz …
M-am întins pe patul de la hotel.
Aveam o grãmadã de camere. Una semãna cu o sufragerie.
Alta în care sã cinezi sau poate sã ţii o şedinţã. Şi una care arãta ca orice altã camerã de hotel, cu un pat în mijloc. Iar eu în mijlocul patului. Şi mirosul rahatului meu peste tot.
Mary îmi pusese în bagaj o pereche de pantaloni scurţi. Semãnau cu un echipament de luptã, aveau nişte ditamai buzunarele pe fiecare parte.
I-am tras pe mine şi am coborât sã caut barul.
Dar la recepţie mi-au zis cã barul se deschide abia la şase sau o orã din asta tâmpitã.
Aşa cã m-am întors în camerã şi am stat pe balcon uitându-mã la o piscinã goalã. Între timp, am bãut ce se mai gãsea prin frigider. Dupã care a sunat, în sfârşit, telefonul şi am coborât cu toţii în hol sã aşteptãm limuzinele.
Dar, de fapt, nu ne duceam sã-i vedem pe The Bangers în concert.
Ne duceam la concertul celor de la The Bangers, ceea ce e cu totul altceva.
Urma sã stãm în spatele scenei, în sectorul VIP.
O'Hagan cu ceilalţi şi cu nevestele lor, îmbrãcaţi sport, confortabil, ca şi când n-ar fi fost milionari, toţi cu adidaşi albi şi strãlucitori.
Deci dacã mã întrebaţi „Cum sunã The Bangers în concert?".
Nu ştiu ce sã vã spun.
Dar pot sã vã spun cã în culise ai impresia cã eşti în „Rãzboiul Stelelor". Poţi sã vezi scena şi un zid de boxe puse una peste alta şi tot felul de steaguri fluturând în vânt, de parcã ar fi un castel, şi o mulţime de oameni care mişunã de jur împrejur. În speranţa cã cineva din castel o sã arunce gunoiul şi, din greşealã, o sã fie şi ceva de valoare

înăuntru, vreun diamant. Şi, dacă ai noroc şi îl găseşti chiar tu, n-o să fie nevoie să mai munceşti toată viaţa sau n-o să-ţi mai fie foame.
Începuse să mi se facă uşor teamă şi aerul nopţii era rece, încercam să-mi amorţesc spaimele cu puţină votcă. Şi am intrat în vorbă cu o blondă şi cu soţul ei. El era englez şi, probabil în ideea că eu aş fi fost vreo celebritate, se purtau amândoi foarte frumos cu mine. M-au întrebat dacă nu vreau să iau nişte cocainã.
Nu luasem niciodată în viaţa mea, dar m-am gândit că poate scap de senzaţia aia nenorocită de teamă care se cuibărise în mine.
Aşa că am tras pe nas nişte cocainã dintr-o tabacherã.
Mirosul de rahat era copleşitor şi un urlet a izbucnit din 80 de mii de piepturi ale spectatorilor. Am început să mă rotesc pe călcâie, absolut convins că sunt atacat de lilieci.
M-am retras într-un colţ, cu sticla de votcă în mână. Aveam senzaţia că viaţa îmi este în pericol.
Până când soţia lui O'Hagan a venit să mă ia şi ne-am dus cu toţii la un fel de petrecere, unde n-am fost în stare să rămân prea mult. Nu îmi aduc aminte decât că m-am trezit în camera mea de hotel.
Începuse să se lumineze de ziuă.
Aveam pantalonii scurţi pe mine şi mă uitam fix la implanturile de silicon ale unei fete, chiar acolo unde se vede clar că totul e din plastic.
I-am dat telefon lui Mary.
Era în Artane, la părinţii ei. În timp ce vorbea cu mine la telefonul mobil, tot felul de nepoţi şi nepoţele tocmai îşi făceau apariţia la petrecerea de St. Patrick's Day.
Puteam să-i aud chirăind.
Ea stătea în grădină. Încercam să mi-o imaginez.
Şi toate sunetele din jur aveau un aer de inocenţă şi păreau, cum să le zic, foarte reale. Auzeam un fel de ecou care îmi aducea cumva aminte de varã. N-am mai putut suporta. I-am zis „Ai grijă de tine" apoi am închis.
Şi fata asta era pe pat, dormea, mă uitam la vaginul ei şi mă întrebam oare câţi ani avea şi cine era ea. Şi dacă senzaţia asta ciudată pe care mi-o dădea covorul de sub picioarele mele nu era cumva un sentiment de remuşcare.
Am adormit din nou, în timp ce soarele începea să strălucească în ferestre.
Ceva mai târziu, O'Hagan a apărut în camerã. Fata probabil că plecase între timp.
Şi ne-am jucat cu minibarul pe rotile, ca şi când ar fi fost un minibar de pe Titanic, iar noi am fi fost nişte scafandri, cercetători de la un muzeu misterios.
Apoi mi-a zis că cineva făcuse o mare greşeală.
Cineva recomandase pe altcineva cu numele meu lui Crawford. Cineva de la clubul lui de rugby.
Şi că ei au greşit şi mi-au dat mie slujba.
Pentru că văzuserã CV-ul meu mai întâi.

Dar eu bănuiam că se va întâmpla ceva de genul ăsta.
S-a scuzat, spunând că era o încurcătură monumentală.
Şi că el abia acum aflase de ea.
Apoi m-a privit fix în ochi şi mi-a zis că dacă încercam să fac vreo prostie, ca, de exemplu, să-l dau în judecată, n-o să am nici o şansă împotriva avocaţilor lui.
Am dat din mână dezgustat, fără vlagă.
Cui îi mai păsa de asta?
Iar el îmi spunea întruna „Eşti un om de treabă, un om de treabă …"
Şi că voi fi recompensat pentru toate neplăcerile.
Ei doar mă luaseră drept altcineva …
Stătea în picioare, lângă perete.
Iar nevastă-sa tot suna să vadă dacă e gata să coboare pentru masa de prânz.
Mi-a mai povestit că mama lui murise câteva luni mai înainte şi că îi ceruse, în testament, să-i trimită nu ştiu ce pozã de-a ei unui bărbat care fusese vecinul lor.
Nu mai avea linişte, mi-a spus, tot gândindu-se la treaba asta.
„Dar presupun", a zis el, „că trecutul e trecut, nu-i aşa?"
Mai târziu, după ce ei au ieşit în oraş să mănânce, am dat telefon să aflu când e următorul zbor spre Dublin.
Dar partea asta nu mi-o mai amintesc prea bine, totul se petrecea ca într-un fel de vis.
Mi se par nişte întâmplări foarte stranii, atunci când le povestesc.
Dar, cum a zis şi O'Hagan, trecutul e trecut.
Nu-i aşa?

12. JOE

Pe vremea aia, mulţi dintre noi abia dacă ştiam să fierbem un ou.
Cei care mergeam la muncă.
Pur şi simplu nu era timp.
Şi nici măcar nu era nevoie.
Micul dejun cu copiii.
Supă şi sandwich-uri în pauza de prânz.
Apoi, din nou acasă, la plăcinta cu carne sau la cotlete, seară de seară. Bineînţeles, jumătate din timp îl pierdeai băgând mâncarea cu forţa în gura copiilor, cum te pricepeai mai bine.
Iar când i-au găsit lui Liz un chist la unul din ovare şi au fixat data pentru operaţie, am hotărât să-i ducem pe Dermot şi pe Tania să stea cu mătuşa Carmel, în Baldoyle.
Am condus-o pe Liz la spital într-o duminică.
Am intrat în rezerva ei şi copiii s-au aşezat pe pat cât timp şi-a despachetat ea lucrurile din geantă şi şi-a pus pe ea cămaşa de noapte.
Apoi a apărut o asistentă şi ne-a anunţat că doctorul o să vină imediat.
Aşa că am îmbrăţişat-o cu toţii pe Liz şi am dus copiii cu maşina în Baldoyle.
Mătuşa Carmel ne-a făcut nişte omletă cu ciuperci şi cartofi prăjiţi.

Şi când am lãsat copiii şi am plecat, n-am avut parte de nici un fel de plânsete şi chirãieli.
Era ca un fel de aventurã pentru ei sã stea acolo, împreunã cu verişorii lor.
Sã doarmã toţi în aceeaşi camerã şi sã se joace.
Am ajuns acasã şi am dat drumul la apã, ca sã fac o baie.
Abia dacã îi mai vãzusem pe Marion sau pe Tommy Ross de la petrecere.
Ceea ce nu era tocmai un lucru normal.
Pentru cã … pentru cã mã bãgasem în bucluc în seara aceea, în bucãtãrie, cu Marion şi dacã nu-l vezi la faţã pe om şi nu îi vezi toate micile defecte care fac din el o persoanã ca oricare alta, ai tendinţa, involuntar, sã-I aşezi într-o luminã foarte romanticã, nu-i aşa?
Era ca şi când casa vecinilor noştri devenise un fel de mausoleu, de monument bizar.
Ce reprezenta el, nu ştiu sã vã spun.
Poate un vis ciudat sau posibilitatea constantã de a da de necaz.
Casa noastrã pãrea îngrozitor de pustie acum.
I-am dat telefon mãtuşii Carmel, am vorbit cu copiii, apoi am mâncat nişte pâine cu unt şi cu ceai.
Ştiţi cum e câteodatã, când te duci la muncã, dar totul îţi pare schimbat şi te cuprinde o senzaţie de nelinişte interioarã de care habar nu aveai înainte?
Era o zi ciudatã şi ploioasã.
Probabil fiindcã rutina mea zilnicã fusese datã peste cap.
Am plecat ceva mai devreme de la serviciu şi m-am dus la spital.
Liz ţinea post.
Era în formã şi nu-i era deloc teamã. Pãrea mai curând nerãbdãtoare sã termine cât mai repede cu operaţia.
Un adevãrat copil al Dublinului.
Am stat de vorbã şi cu doctorul ei, Dl. Ellis, ne-am înţeles chiar foarte bine, era un om tare de treabã. După aceea, m-am dus sã vãd copiii şi sã le las nişte ciocolatã.
Dar ei erau în grãdina din spate, se jucau cu verişorii, se dãdeau într-un leagãn şi aproape cã nici nu m-au observat. Aşa cã am plecat spre casã.
Cum am ajuns, m-am trântit pe canapea sã mã uit la ştiri, gândindu-mã dacã sã deschid o conservã de fasole sau sã dau fuga sã-mi cumpãr nişte ,,fish chips", când, inevitabil aţi putea spune, cineva a sunat la uşã. Era Marion, cu o farfurie plinã cu mâncare în mânã, acoperitã cu o folie.
Fapt pe care tu, ca bun creştin, trebuie sã-l apreciezi. Dar fiindcã persoana respectivã a atins în mintea ta proporţii mitologice şi te-a adus în pragul nebuniei, nu-ţi poţi împiedica mâna sã tremure când apuci farfuria. Am dreptate?
Dar, bineînţeles, ea era absolut nevinovatã, cum de altfel, tehnic vorbind, amândoi eram.
A intrat pe uşã şi s-a dus, pur şi simplu, la chiuveta din bucãtãrie şi mi-a spãlat vasele, cât timp am mâncat ce îmi adusese ea, nu puteam sã-mi dau exact seama ce era.
M-a întrebat cum se simte Liz şi cum ne descurcãm în general.
Iar eu încercam sã-mi dau seama dacã se aranjase puţin înainte sã vinã în vizitã.

Dacã încercase sã parã mai atrãgãtoare decât era de obicei.
Şi stãteam acolo în faţa ei şi am ajuns la concluzia cã nu se aranjase, purta nişte sandale Scholl şi avea un batic pe cap.
Şi, deodatã, se opreşte şi-mi zice ,,Te-ai dat cu Bay Rum?", asta fiind un fel de cearã pentru pãr pe care o foloseam pe vremuri.
Am spus cã da, m-am dat.
Şi ea a cãzut pe gânduri, ca şi când parfumul, sau eu, sau altceva îi amintise de un lucru anume.
Iar înainte sã plece, mi-a zis cã o sã fie cu ochii pe mine şi cã dacã am nevoie de ajutor, sã-mi spele sau orice altceva, sã mã duc sã o chem.
Nu ştiu de ce mã simţeam atât de vinovat, fiindcã nu fãcusem nimic. Era îngrozitor.
Şi mi-era teamã cã o sã fiu pedepsit, cã operaţia lui Liz o sã meargã prost sau cã Dumnezeu o sã mi-o rãpeascã. Fiindcã eu ar trebui sã fiu, de fapt, cu altcineva.
Dar Liz era bine, curatã ca lacrima dupã operaţie. Când m-am dus sã o vãd, în seara urmãtoare, doctorul Ellis era convins cã într-o sãptãmânã va fi gata sã se întoarcã acasã.
Am luat asta ca pe un semn cã toate pe lume sunt normale şi la locul lor şi cã nu are nici un sens sã-mi fac inimã rea din cauza unui fleac.
Era o searã caldã, luminoasã, de aprilie. Marion şi cu Tommy Ross au trecut pe la mine sã afle cum se mai simte Liz şi dacã am ce mânca la cinã.
Aveau cu ei un câine mic şi alb, în lesã. Se duceau la plimbare şi m-au întrebat dacã nu vin şi eu. Însã eu mã pierdusem cu totul, mã uitam fix la Marion cum trãgea de lesa cãţelului ãla, aşa cã a trebuit sã spun nu.
Atunci Tommy mi-a zis sã trec pe la ei mai târziu, sã bem ceva. Am acceptat numai ca sã pot închide mai repede uşa şi sã mã sprijin deznãdãjduit de perete.
Cu imaginea lui Marion întipãritã pe retinã. Uitându-se în jos, la câinele ãla mic şi trãgând de lesã.
M-am aşezat pe scãri şi am rãmas acolo, urmãrind cum se lasã întunericul în casã. Apoi, m-am ridicat şi m-am dus în vizitã la ei.
Sã bem ceva.
Tommy mi-a deschis, m-a invitat înãuntru şi am stat de vorbã despre tot felul de lucruri. Despre serviciu şi despre politicã.
Marion era sus, fiindcã unul dintre copiii lor avea puţinã febrã.
Dar a coborât şi ea şi a bãut un Bacardi cu noi. Ardeam de nerãbdare sã plec. Simţeam nevoia sã iau nişte tãrie ca sã mã liniştesc.
Bãieţelul lor a coborât fiindcã nu se simţea bine şi Tommy l-a luat sã-l ducã înapoi în dormitor, iar Marion s-a dus sã caute numãrul de telefon al doctorului.
Pentru câtva timp am rãmas singur, acolo, în sufragerie. Mã uitam la biblioteca lor, când am observat o fotografie alb-negru de-a lui Marion, de pe vremea când era încã un copil.
Zâmbea cãtre aparat, cu o expresie undeva între inocenţã şi zburdãlnicie, în speranţa cã poţi sã faci în viaţã tot felul de nãzbâtii şi sã scapi nepedepsit.
Am apucat fotografia şi am încercat sã o strecor în buzunar.
Dar Marion a intrat în camerã şi m-a vãzut.
M-am prefãcut cã tocmai o ştergeam de hainã, ca şi când ar fi fost prãfuitã.

Şi am bâiguit ceva de genul ,,Tu eşti aici în pozã? Ha ha ha."
Dar ea s-a uitat la mine cu o privire rece, serioasã şi n-a spus decât - ,,Vrei tu fotografia?"
Iar eu am rãspuns cã ,,Ce? Ai înnebunit? Ce vrei sã spui? Ha, ha, ha."
Dar ea a continuat sã mã întrebe, ,,Vrei tu fotografia?"
Şi nu ştiam ce sã spun.
Şi ea mi-a zis, ,,E a ta, dacã o vrei."
A zis, ,,Poţi sã o pãstrezi tu. Dacã vrei."
Era atât de calmã… Într-un fel pe care nu puteam sã-l înţeleg şi aproape cã m-a convins. Aproape cã am luat poza.
Dar, bineînţeles, toţi moşii şi strãmoşii tãi, cu feţe serioase, toţi profesorii tãi din tinereţe şi toate lucrurile din care e fãcutã, pânã la urmã, fiinţa ta, sunt acolo. Se uitã la tine încruntaţi, înfricoşãtori…
Aşa cã am pus-o înapoi, la locul ei, în bibliotecã.
Şi am pornit spre uşã, trecând chiar pe lângã umãrul ei frumos, prin grãdinã, apoi la mine în casã, unde m-am ghemuit pe canapea, pe jumãtate aşteptând un ciocãnit uşor în uşã sau în fereastrã. Care nu a mai venit niciodatã.
Şi ştiu cã n-am putut sã iau fotografia fiindcã mi-a fost fricã. Şi mi-era fricã fiindcã nu ştiam de ce îmi doresc fotografia.
Ãsta era adevãrul. Cred.
Abia dacã am mai vãzut-o sau dacã am mai vorbit vreodatã cu femeia aceea.
La bine sau la rãu. Sau la amândouã, nu?
Pentru cã aşa se întâmplã.

13. KEVIN

Dupã cum era de aşteptat, pe la unu noaptea, geamul de la uşa sufrageriei era ţãndãri.
Poliţia venise deja de douã ori ca sã ne spunã sã nu mai facem gãlãgie.
Apãruse şi ambulanţa din cauza unui dobitoc care luase bãtaie în drum spre petrecere şi ajunsese cu nasul împrãştiat pe toatã faţa.
Un alt scandal era în plinã desfãşurare în grãdina din faţã, între şmecherii din cartier şi nişte bãtãuşi de prin centrul Dublinului.
Aruncau cutii de bere unii în alţii, peste stradã.
Speedy adormise în baie şi uşa era blocatã. Davy a trebuit sã o spargã, pânã la urmã, ca sã aibã fetele unde sã se drogheze.
Bãieţii se drogau chiar în faţa casei.
Din spatele clãdirii se rãspândea încet, peste tot cartierul, mirosul de urinã. Iarba era complet uscatã în locul ãla, murise orice urmã de vegetaţie.
Era, pur şi simplu, o atmosferã nebunã.
Davy destupase butoiul lui de plastic cu bere fãcutã în casã.
Trebuia sã stea la fermentat douã luni.
El o pusese la fãcut abia marţea trecutã, dar nu mai conta, toţi se bãteau sã-şi umple paharele.
Tatãl unuia dintre invitaţi era şi el la petrecere, stãtea în hol, foarte calm, bea bere Royal Dutch şi vorbea cu un american foarte plicticos care

tot apărea lângă tine când ți-era lumea mai dragă.
O fată căzuse pe scări şi cineva zicea că va trebui să chemăm din nou salvarea.
Iar dormitoarele noastre, al meu şi al lui Clare, erau pline de lume, deşi închisesem cu cheia. N-avea nici un sens să ne chinuim să-i dăm afară.
Trecusem de etapa în care îți mai pasă ce se întâmplă.
Stăteam în grădina din spate.
Cineva îmi dăduse un peştişor într-o pungă de plastic plină cu apă.
De necrezut, peştele era încă viu.
Nimeni nu ştia de unde apăruse.
Era cât pe-aici să avem parte de alt scandal când o fostă iubire de-a lui Clare a încercat să îl pocnească pe Declan, actualul ei prieten.
Dar s-a stins repede, după ce Clare s-a repezit şi a dat drumul la o cascadă de înjurături care l-au lipit pe ,,fost" de uşa bucătăriei, cu capul lăsat în pământ, copleşit de ruşine.
Asta s-a întâmplat puțin înainte de a o găsi pe Trish sub tancul de ulei.
Se tăvălea cu un tip care purta un fes mare de lână pe cap. S-a ridicat, s-a uitat la mine şi mi-a zis, legănându-se, ,,Credeam că eşti tu!". Am crezut-o. Şi-a acoperit fața cu mâinile şi a început să râdă.
Tipul de sub tanc a întins o mână către ea şi a scos un fel de ,,Aaaaaaaagh…". Evident, în semn de protest. Şi ea s-a întors şi i-a tras cel mai urât şut în față pe care l-am văzut vreodată. Dar era prea beat ca să mai simtă ceva, a adormit pe loc.
Era genul ăla de atmosferă.
Scampi scosese amplificatorul lui Davy în grădină şi încerca să-i convingă pe The Bangers să cânte câteva piese.
La un moment dat a apărut o minge de fotbal şi s-a improvizat un meci scurt, fără echipe, fără porți, numai şuturi la întâmplare şi o ceată de oameni care alergau de colo-colo fără nici o noimă.
M-am refugiat în pasajul care ducea în spatele casei, ca să protejez peştişorul.
Am dat cu piciorul, în întuneric, peste nişte cutii de bere pline şi m-am apucat să beau din ele.
O tipă a încercat să mă tăvălească prin iarbă, dar după un minut a renunțat, fiindcă intrasem deja într-o stare de amorțeală totală.
Apoi a venit cineva în fugă şi mi-a spus ,,Paul McCartney e aici, la petrecere!"
Şi mi-am dat seama că nu am unde să mă mai ascund.
Poliția a apărut din nou şi în curând, s-a spart cheful.
Davy era cât pe-aici să fie arestat, însă Clare a intervenit şi le-a spus că e bolnav mintal.
Iar eu am rămas acolo, rătăcind prin grădină toată noaptea şi golind cutiile cu băutură care erau împrăştiate peste tot.
Când a început să se lumineze de ziuă, am urcat la mine în cameră ca să mă culc, dar erau deja alții care dormeau acolo.
Aşa că am bătut la uşa lui Clare şi am intrat.
Declan dormea, cu un braț încolăcit în jurul ei.
M-am aşezat lângă pat şi ea s-a uitat la mine.
Iar eu i-am aruncat o privire care zicea ,,Ei, cam asta a fost."
A zâmbit şi s-a dat uşor jos din pat ca să se îmbrace. Pielea ei cafenie strălucea în lumina dimineții.

Am coborât amândoi, fără nici un cuvânt, şi ne-am dus să ne plimbăm.
Am mers pe Malahide Road, până la Fairview.
Apoi, am luat-o în jos pe Alfie Byrne Road, am trecut de Sheriff Street, am traversat podul şi am ajuns în Ringsend.
Am trecut de Sandymount, apoi de Booterstown, până în Blackrock, apoi am traversat Monkstown şi am ieşit în Dun Laoghaire, unde ne-am plimbat pe faleza portului.
M-am uitat în pungă, însă peştişorul murise.
Şi am mers de-a lungul portului, în tăcere.
Din când în când, Clare părea că vrea să mă prindă de mână, poate că voia să ne întoarcem.
Dar eu am continuat să merg. Şi ea a rămas lângă mine.
Oricum trebuia să ne întoarcem curând.
Nu mai aveam pământ pe care să mergem.
Nu mai era decât marea, cât vedeai cu ochii.
Nu mai aveam unde să ne ducem.
Puteam doar să mergem unul către altul, pentru un timp.
„Ce ți-am spus eu?" Mi-a zis tata.
„Ce ți-am spus eu?"
Eram la masa de prânz, duminică.
„Ți-am dat o lună! Asta ți-am spus. Nu ți-am spus aşa?"
Şi, ca să spun drept, nu mă deranja deloc micul lui moment de triumf.
Mă simțeam uşurat, din nou acasă, cu mama şi cu tata şi cu surorile mele.
Camera mea era exact aşa cum o lăsasem, numai că mai curată şi cu aşternuturi noi. Am dormit cincisprezece ore încontinuu.
Câteva seri mai târziu, a venit Clare în vizită şi am stat împreună în bucătărie, am băut ceai şi am ascultat muzică la radio.
Zicea că e în pragul unei crize de nervi. Acasă, din nou cu părinții.
Toată seara mi-a povestit numai despre asta.
Ştiam însă unde vrea să ajungă.
Urma să se mute în altă parte.
Cu Declan şi cu prietenii din formația lui.
Iar eu i-am spus că e o idee foarte bună.
Şi parcă era ceva care ne împiedica să vorbim sincer despre noi doi.
Să ne spunem unul altuia ce gândeam.
Teamă? Uimire? Neîncredere poate?
Asta era oare ceea ce căutam?
Puteau doi oameni să se găsească unul pe altul atât de uşor?
Probabil că nu aveam destulă încredere.
Aşa că asta a fost.
Am apucat-o fiecare pe drumuri diferite.
Câteva săptămâni mai târziu, bunica mea a murit.
Mama tatălui meu.
Am stat la înmormântare şi m-am uitat cum strânge bunicul în mână nişte mătănii ale ei, pe care le cumpărase ea din Lourdes.
Şi m-am gândit că poate nu există câte un suflet pentru fiecare om din lume.
Poate că există numai două.
Unul pentru cei care se lasă în voia sorții şi unul pentru cei care luptă.
Şi mulți dintre noi împărțim acelaşi suflet.
Şi nu are nici un sens să ne împotrivim.

Era doar o idee stupidă.
Dar nu puteam să mă gândesc decât la asta, parcă mă blocasem.
Patricia, Trish, cea cu păr cârlionţat era şi ea cu mine la înmormântare.
Călătoream destul de des cu autobuzul în perioada aia, îmi petreceam o mare parte din timp pe Strada Parlamentului, acasă la ea.
Mai târziu ne-am dus într-un bar.
Şi mă uitam fix la gresia de pe jos.
Ştiam că ea este o luptătoare, iar eu aveam celălalt fel de suflet.
Şi poate că nu eram decât un laş, dar mă gândeam că, dacă ea avea să lupte pentru mine, eu mă voi lăsa în voia sorţii.

14. DERMOT

Bineînţeles, mă simţeam ca un om care a fost aruncat, sus, în aer, iar băieţii de jos, care trebuiau să ţină plasele de siguranţă, o şterseră.
Iar acum mă apropiam de pământ.
Înapoi, în Dublin.
În coada avionului, la clasa a II-a.
Parcă eram un zombi.
Stând şi aşteptând un taxi, acolo, în faţa aeroportului.
Şi când, în sfârşit, am găsit unul, şoferul avea un mare chef de vorbă.
Unde fusesem? Cum era acolo? Cu ce mă ocupam?
Iisuse Hristoase. Mă simţeam ca un personaj dintr-o pictură religioasă în care Dumnezeu îi trimite pe toţi păcătoşii in iad. Iar ei se uită în sus, spre El, conştienţi de beleaua în care au intrat.
Mi-am lăsat valiza în hol şi i-am văzut pe Mary şi pe Colm în grădina din spate.
Scoseseră masa din bucătărie, ca să ia prânzul afară, la soare.
Am luat un scaun şi m-am dus să stau cu ei.
Pe masă aveam şuncă, ouă fierte şi pâine, ceai şi suc de portocale.
Colm a aruncat o minge spre mine, însă nu mai aveam pic de energie ca să mă joc cu el.
M-am aşezat la masă şi i-am spus lui Mary că mi-am pierdut slujba.
Că totul fusese o încurcătură.
A râs către mine într-un fel pe care-l cunoşteam.
Adică era de aşteptat ca o chestie ca asta să mi se întâmple mie. Că eram o persoană căreia i se întâmplau lucruri de felul ăsta.
Colm a venit să bea nişte suc şi a pus o mână pe spătarul scaunului meu.
Puteam să-l aud cum soarbe din pahar şi, parcă fără să vrea, şi-a trecut un deget peste obrazul meu neras.
Şi faptul că s-a simţit îndreptăţit să facă asta nu m-a supărat deloc.
Eram prea obosit ca să mai reacţionez. Iar el oricum plecase să se joace din nou cu mingea.
Tot ce trebuia să fac, pentru a îndrepta lucrurile cu nevasta-mea, era să-i cumpăr nişte ciocolată.
Şi să mă înalţ, din nou, încetul cu încetul, în ochii lumii.
Însă Mary mi-a spus:
„Când ne-am cunoscut, ştii de ce te-am ales tocmai pe tine?

Fiindcã mi-a fost milã.
Arãtai atât de jalnic, încât nici o fatã nu voia sã danseze cu tine.
Pãreai atât de speriat, acolo, printre ceilalți bãieți.
Şi dacã-ți aduci aminte, nu arãtam deloc rãu pe atunci, Dermot, aveam picioare lungi şi sâni mari şi pãrul vopsit blond.
Şi toți bãieții care stãteau acolo nu puteau sã-şi creadã ochilor când am trecut pe lângã ei şi te-am invitat la dans.
Nici ție nu-ți venea sã crezi!
„Ce?", mi-ai spus.
Tâmpitule ce eşti.
Ce!
Aproape cã a trebuit sã trag de tine ca sã te ridic în picioare.
Tremurai, acolo, pe ringul de dans.
Tremurai în brațe la mine.
Când te-am sãrutat, nici mãcar nu ştiai ce sã faci.
Apoi, a început sã-ți placã.
Dar pânã atunci, ți-a luat cam un minut.
Te agãțasei de mine de parcã ți-era fricã sã nu te trezeşti şi sã nu mã mai gãseşti acolo.
Am fost cu mulți bãieți înaintea ta.
Însã puteam sã vãd prin ei ca prin sticlã.
Erau buni de gurã, fiindcã mãmicile lor îi transformaserã în nişte ursuleți rãzgâiați, spunându-le cã soarele, luna şi stelele strãlucesc doar pentru ei.
Dar eu i-am fãcut sã tacã.
Pentru cã nu eram fata cãreia sã-i fie teamã sã-şi bage mâna în pantalonii unui bãiat.
Puteam sã fac ce vroiam eu dintr-un bãrbat.
Dar te-am ales pe tine, Dermot, pentru cã tu nu aveai pe nimeni în lume.
Şi ştiam cã probabil aşa vei rãmâne tot restul vieții şi am hotãrât sã-ți fiu prieten.
Şi ştiu cã nu mai ai nici un fel de respect pentru mine.
Şi nu-mi pasã dacã nu mã mai placi, ştiu cã te jeneazã faptul cã nu am slãbit dupã ce l-am nãscut pe Colm.
Dar eu te-am ales pe tine, Dermot.
Te-am luat fiindcã ştiam cã o sã ai totdeauna nevoie de cineva care sã te îngrijeascã. Iar eu aveam sã fac asta",
mi-a zis ea.
Iar eu parcã urmãream tot ce se întâmplã de undeva de sus, de deasupra grãdinii.
Puteam sã-l vãd pe Colm cum izbea mingea lui portocalie de zidurile de beton.
Şi puteam sã o vãd pe Mary, la masã.
Mâna ei, sprijinitã de umãrul meu.
Iar eu - o siluetã diformã.
Fața mea, cãzând, încet, la ea în poalã.

15. JOE

Când locuieşti împreunã cu alți oameni, într-un azil, ca mine, iar tu eşti o persoanã care ține la intimitate, nu poți sã le spui tuturor dacã ai veşti.
Mai ales dacã sunt de naturã foarte personalã.
Aşa cã dacã m-ai vedea umblând de colo-colo cu fotografia asta în buzunar, n-ai avea de unde sã ştii despre ce este vorba.
Deşi Pat, asistenta, m-a surprins de câteva ori. Când eram departe, cãzut pe gânduri.
Şi a trebuit sã mã ascund de privirea ei.
Jackie Fennel a crezut cã a venit Crãciunul când i-am propus sã mergem sã bem o bere. Era unu dupã-amiazã.
Şi Mary Larkin a venit şi ea cu noi.
Bineînțeles cã asta a devenit subiectul numãrul unu şi toatã lumea bârfea pe la colțuri cã eram toți trei nişte alcoolici.
Dar ce poți sã faci?
Aşa cã iatã-ne, şontâc-şontâc, în bãtaia soarelui, îndreptându-ne spre cârciumã, spre Tighe's.
Jackie era cel mai agil dintre noi.
Încã mai putea sã facã douã lucruri în acelaşi timp.
Putea sã-şi numere mãrunțişul fãrã sã se uite pe unde merge.
Mary Larkin se tot minuna cât de frumos e afarã, dar asta n-a împiedicat-o sã se adãpostească în bar, unde era rãcoare şi întuneric, şi sã radã cinci sticle de bere.
Pe la douã jumate' era frântã de beatã.
Eram numai noi în toatã cârciuma.
Jackie avea treabã cu televizorul, voia canalul de sport, pânã când barmanul a cedat nervos şi i-a dat lui telecomanda.
Şi chiar dacã mai vorbeam, din când în când, cu ei, eram cufundat în lumea mea secretã.
Mã gândeam la Marion Ross şi mã întrebam de ce mi-o fi trimis mie fotografia asta.
Am rãscolit în teancul de ziare al lui Jackie şi pânã la urmã, am gãsit.
Avusesem dreptate.
Murise, câteva sãptãmâni înainte.
Şi mã tot gândeam cã avea dreptate, la urma urmei: dacã eu voiam sã am o fotografie cu ea, de ce n-aş avea-o?
Şi dacã poți sã fii prieten cu cineva, de ce sã-ți fie teamã?
Numai cã ce mi se întâmplase mie era cã mã îndrãgostisem de cineva pe care nu-l cunoşteam. Asta-i tot.
Şi nici nu am ajuns sã o cunosc vreodatã, dar ce sã-i faci, când te loveşte amorul, te loveşte.
Şi poate cã dacã aş fi cunoscut-o, nici nu mi-ar mai fi plãcut de ea. N-ai de unde sã ştii.
Am luat atunci o decizie, iar viața şi-a urmat cursul.
Poate cã aş fi putut lupta ca noi doi sã fim împreunã.
Dar, ce sã zic?
Nu era felul meu.
Nu sunt eu fãcut pentru asta.

Câteva beri şi câteva păhărele de tărie mai târziu, am luat-o înapoi spre casă.
Mary Larkin cânta ,,You are my sunshine, my only sunshine", dar a amuțit când a dat cu ochii de Pat, asistenta.
Jackie Fennel îşi freca uşor palmele şi dansa de unul singur.
,,Ne-am întors de la câmp!" i-a zis lui Pat.
Apoi, ne-am aşezat la masă şi am luat cina.
Şi, desigur, noi trei eram în centrul atenției.
,,A cui zi de naştere a fost?" şi alte dintr-astea.
Săraca Mary s-a dus la culcare pe la şapte seara.
Dar Jackie era în mare formă.
O ținea numai într-o glumă.
Dar a început şi el să se stingă, repede, dintr-o dată.
Pat l-a luat şi l-a dus să se culce.
Iar eu am rămas de unul singur, în sala de mese.
Nu ştiau că mai e cineva acolo, aşa că luminile erau stinse.
Dar sora Pat a venit şi m-a găsit şi ne-am dus împreună în camera ei să bem un ceai.
Şi, deşi era încă furioasă fiindcă nu-i spusesem ce am primit prin poştă, îi plăcea prea mult de mine ca să-mi facă zile amare.
Am stat şi mi-a povestit despre cum a copilărit ea în Roscommon.
Şi curând s-a făcut ora să ne ducem la culcare.
După ce mi-am pus pijamaua pe mine, m-am dus şi am luat de pe masă nişte mătănii pe care le cumpărase Liz, demult, din Lourdes.
Şi mi le-am înfăşurat pe degete.
Am scos fotografia lui Marion din buzunar şi m-am uitat la ea un timp.
Din ea mă privea o fată.
Cu un zâmbet mare pe chip.
Foarte fericită.
O fată pe care nu o cunoşteam.
Şi m-am simțit prea obosit ca să mai termin ultimele două pagini din cartea aia cu cowboy, pe care o citeam atunci.
Aşa că am stat întins pe spate, cu poza lui Marion într-o mână şi cu mătăniile lui Liz în cealaltă.
Gândindu-mă la regrete şi la griji.
Dar când ajungi la vârsta mea, renunți la ele, pentru că nu-şi mai au rostul.
Te saturi de atâtea regrete.
Eşti prea sleit ca să-ți mai faci griji.
Aşa că am strâns la piept obiectele astea două.
Fotografia şi mătăniile.
La inimă, dacă vreți.
Şi am făcut ceea ce face orice bun creştin.
Am stins lumina şi m-am culcat.